טו: וש"נ], ג) נזיר מו: ע"ש מוספ' נזיר פ"א, ד) [ל"ל

דתנוז. כ) סנהדריו מה: פח.

ו) [ובחים מו:], ז) שם,

ט) [ל"ל ורבא], י) [עי׳ תוס׳

מנחות נח: ד"ה ואיכא ע"שן,

ל) [דף נא.], ל) [בובחיםדף מו:],

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה אין לו טהרה

כו׳ ופליגי בה בסנהדרין: (ב) ד"ה וכולן כו׳ והשורף

את יכבס בגדיו ורחץ את

הנהות הנר"א

[א] גמ' תנן התס. ל"ל ת"ר:

מוסף רש"י

נזיר ממורט. שאין לו שיער (נזיר מו:). אין לו. למגורע, בוהן יד ובוהן רגל אין לו טהרה עולמית. לפי

כר טרוו דו עוצבייזג. כפי שאין יכול לקיים בו מתן דם ושמן על בוהן ידו (נזיר

מו:). נותן על מקומו. על מקום הצוהן נותן דם האשם

יטהור (סנהדרין פח.) ר"ח

לא בעי קרא כדכתיב וכן ר"ש

(שם מה:). ת"ל וגתן. באשם מצורע כתיב ולקח הכהן

מדס החשס ונתן על תנוך וגו' (זבחים מז:). מה נתינה בעצמו של כהן. כחלכעו,

דכתיב אנבע גבי שמן ויליף דס מיניה (שם). יכול אף למזבח כן. דס אשס מנורע

הטורק למזכח דמרבינן ליה

בדין מתן דמים ואימורין למובח ואע"ג דלאו בגופיה

כתיכל (שם). כי כחטאת האשם הוא. נאשם מלורע

כתיב, כדין חטאת דין אשם זה

בעבודת הכהן, מה חטאת טעונה כלי. בקבלת דמה, דילפינן לקיחה לקיחה בתורת

כהנים. כתיב בחטאת ולחח

הכהן מדם החטאת וכחיב בעולת סיני ויקח משה חלי

הדם וישם באגנות, אף אשם

ה טעון כלי, אף על פי שאמרנו בו קבלה ביד (שם).

מוספתא

צח א מייי פ״ה מהלי מחוסרי כפרה הלי ב [ופט״ו מהלי פסוה״מ הלי

: スロ

:[# צמ ב מיי׳ פ״ח מהל׳ טירות הלכה ה ועיין שם בכ"מ גראה שנעלם הימנו הגי' כאן: ק ג מיי׳ פ״ה מהלי מחוסרי כפרה הלי א:

קא ד הוז שם פ״ד הלכה

ב. קב ח מיי׳ פ״ה מהל׳ עבודת יוה"כ הלי ט:

>>⊌(< תורה אור השלם

1. ולקח הַכֹּבִשׁ האחד והקריר אחו לאשח יָטֶת לג הַשְּׁמֶן וְהֵנִיף אֹתֶם תְנוּפָה לִפְנִי יְיָ:

ויקרא יד יר ויקרא יד יב 2. וְלְקַח הַבּהֵן מִדְם הָאְשָׁם וְנְתִן הַבּהֵן עֵל הְנוּף אַוְן הַמִּשָׁהַר הַיְמָנִית וְעַל בּהָן יִדוֹ הִיְמָנִית וְעַל בֹּהָן רְגְלוֹ ויקרא יד יד :הימנית נַיְבָּבֶּוֹ 3. וְשָׁחַט אֶת הַבֶּבֶשׁ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחַטְאת וְאֶת הָעלָה בִּמְקוֹם הַקּדֶשׁ בִּי כַּחַטָּאת הָאָשָׁם הוּא לַכֹּהַן קֹדֶשׁ קָדְשִׁים הוא: ויקרא יד יג

רבינו חננאל א"ר יותנן אשם מצורע שנשפך מדמו קודם מתן דם הבחונות באנו למחלוקה, ר"מ דאמר יביא ויתחיל בתיאל בפנים, האי נמי מביא (אשם אחרן. לר" ממקום שפסק משם מתחיל, הכא אין לו תקנה. פי', כל אשם שלא נזרק דמו ארבע מתנות על ארבע קרנות לא הוכשר לאכילה כמו החטאת הוא לכהן. ואקשינן רב חסדא עליה דר׳ יוחנן ולר׳ מאיר מי ניחא, והא והקריב אותו לאשם כתיב, אותו אחד ולא שנים. קשיא. תניא כר' יוחנז לשמו או שלא נתן מדמו על בהונות הרי זה עולה על המזבח וטעון נסכים. וצריך אשם אחר להכשיר את המצורע. ואמר אי הכי דאמר אחד ולא שנים. ומשני כי קתני מביא אשם אחר צריך קתני, צריך ואין לו תקנה. ואקשינן ומי קתני תנא כי האי גוונא, ואמרי אין, דתניא נזיר ממורט, כלומר כל שאין לו שיער כלל, בית שמאי או׳ צריך העברת תער ובית הילל או׳ אינו צריך. וא״ר אבינא אף כשאמרו בית שמאי צריך ואין לו תקנה. זו דר' אבינא פליגא על ר' פדת דאמר בית שמאי כר׳ אלעזר (וכיון) [דכמו] דא״ר אליעזר מצורע שאין לו בוהן יד ובוהן רגל ואוזן ימנית יתן על מקומו ויוצא, כך בית שמאי מצריכין העברת תער, אע"פ שאין שם שיער. ת״ר ולקח הכהן מדם האשם יכול (אף) בכלי כו׳. נמצאת אומר אשם מצורע שני כהנים מקבלין דמו אחד ביד ובא לו אצל מצורע, ואחד בכלי ובא לו אצל המזבח. ת"ר וכולן מטמאין בגדים וכו'. פי' נשחט הפר והזה מדמו וקודם שישלים נשפך הדם

אשם מצורע ששחטו שלא לשמו. ממה ריב״א מאי קא מדמי דכיון דלא נשחט לשמו ולא עלה לבעלים כלל לשם חובה מאי שייך הכא אשם אחד אמר רחמנא כמו לעיל חטאת אחד אמר רחמנא והא כל מה שנתן ממנו כמאן דליתיה דמי על כן נראה לו

כגירסת ר״ח אשם מלורע שנשפך דמו קודם מתן בהונות באנו למחלוקת ר"מ ורבי אלעזר ור"ש דהא דמי לפר שנשפך דמו קודם גמר מתנותיו וקמ"ל כי היכי דפליגי במתנות השמן דלא כתיב אותו הכא נמי פליגי במתן דם אשם אע"ג דכתיב אותו דמשמע אחד ותו לא אפילו הכי מביא אחר וטעמא הוי כמו שאפרש בסמוך ופריך והא אותו כתיב ובין לר"מ ובין לרבי אלעזר ור"ש לא הוה ליה לאתויי אחרים והא דמייתי תניא כוותיה לאו מדהתני אשם ששחטו שלא לשמו דבהא כולי עלמא מודו אלא מהאי שלא נתן מדמו על הבהונות לריך אשם אחר להכשירו אלמא אע"ג דכתיב אותו איכא מאן דאמר מביא אשם אחר ותימה והא רבי יוחנן גופיה קאמר לעיל דטעמא דרבי אלעזר ור"ש גבי פר יוה"כ משום דחיטוי אחד אמר רחמנא והכא דלא מלינו למידרש הכי מאי טעמייהו ושמא מהתם גמרי כי היכי דהתם איכא כמה מיני מתנות גלי לן קרא ממקום שפסק מתחיל הכי נמי בין בלוג שמן בין באשם:

בזיך ממורט בש"א צריך העברת תער. בפרק שלשה מינין (מיר דף מו:) גרס איפכא בכל הספרים בש״א אין לריך ובה״א לריך ומהלכות הפוכות הוא כי ההיא דידים שאין מוכיחות דאיפליגו אביי ורבא בפ"ק דנדרים (דף ה:) ובפרק בתרא דנזיר (דף סב.) הפכו דבריהם וכן בפ"ק דבכורות (דף ג.) בפלוגתא דרב הונא ט (ורבה) ורב חסדא בדבר שעושה אותה נבילה וטריפה דפליגי בטריפה חיה ואינה חיה ובפ"ק דתמורה (דף יא:) איפכא וכהנה רבות בהש"סי והם כמו איכא דאמרי: ברים נתינה בעצמו של כהן. נרים פרק איזהו מקומן (זבחים דף מו:)

פירש רש"י דכתיב אלבע גבי שמן ויליף דם מיניה ואין זה אלא כמו ילמד סתום מן המפורש דאי בנין אב הא בעיא היא התם יאי דבר הלמד בבנין אב חוזר ומלמד בהיקש: אף לקיחה בעצמו של כהן. ואע"ג דגבי חטאת נמי כחיב ולקח ונתן ולא דרשינן הכי יש לומר דהתם נמי הוה לן למימר הכי אלא משום דולקח טובא כתיבי בשעיר נשיא וכשבה ושעירה וכיון דלא מלינו למידרש כולהו לא דרשינן להו: בה חמאת מעונה כדי. פירש רש"י 0 דילפא מעולת סיני בגזירה שוה דקיחה קיחה ותימה דבעיא היא בפרק איזהו מקומן (זכחים דף ג.) אי דבר הלמד בגזירה שוה חוזר ומלמד בהיקש או לא למ"ד בתר מלמד אזלינן ותיפשוט מהכא דחטאת הלמודה בגזירה שוה חוזרת ומלמדת בהיקש על אשם מצורע ואומר רילב"א כיון דבלאו גזירה שוה הוה נפקא לן חטאת מהיקישא דוואת התורה כדאיתא בסוף פרק דם חטאת (זבחים דף 15:) מה עולה טעונה כלי מאי היא אילימא מזרק בזבחי שלמי ליבור נמי כתיב וכו' וכיון דמהיקישא יליף אם כן הויא לה גזירה שוה כמאן דכחיב בגופה וילפינן שפיר אשם מחטאת ולמ״ד דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בהיקש מ"מ אינטריך היקש לשאר קרבנות ובלאו גזירה שוה לא סגי דא"כ הויא היקש מהיקש ולא הוי מלי למילף אשם מחטאת הקשה רילב״א לר״ש דסבר זרה

מביא אחר ושוחט ומתחיל ייא אוה וייאות וכתות? ומזה. זכן אם נשפך עוד, מכיא אחר ושוחט ומזה. אילו כולן נשרפין לדברי ר' אליעזר ור' שמעון שאמרו השני מתחיל ממקום שפסק דמו של ראשון, נמצאת בכולן כפרה לפיכך כולן נשרפין. אבל לר"מ שאמר כי בדם השני מתחיל בהזאות בפנים כבר בטל, הראשון אינו נשרף בבית הדשן אלא אחרון שנגמרה בו הכפרה, מה שאין כן בשעיר המשתלח.

בשמאל כשר בפרק ב' דובחים (דף מד:) דס"ל כהונה בעיא אלבע

השם מלורע ששחטו שלה לשמו. כגון לשם עולה חו לשם שלמים ואמר מר (זבחים דף ב.) כל הזבחים שנשחטו שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה: באנו. לדבר זה לתוך מחלוקתן של ר"מ ורבי אלעזר יש לנו ללמוד שכשם שחולקין בזה כך חולקין בזה:

לר"מ. דאמר עבודה שלא נגמרה הרי היא כמי שאינה אף זו הואיל אשם מצורע ששחטו שלא לשמו באנו ולא נגמרה שהרי לא עלתה לשם למחלוקת ר' מאיר ור' אלעזר ור' שמעון ר' חובה אע"פ שנתן ממנו לבהונות מאיר דאמר יביא אחר ויתחיל בתחילה הכא הרי היא כמי שאינה ויביא אשם נמי יביא אחר וישחום ולר' אלעזר ור' שמעון החר: ולרבי הלעור ור"ש דחמרי שאומרים ממקום שפסק משם הוא מתחיל ממקום שפסק משם הוא מתחיל. הכא אין לו תקנה מתקיף ליה רב חסדא והא אלמא לא אמר כמאן דליתא דמיא הכא נמי חשיבא היא ואי אפשר יוחנן כתיב קשיא תניא כוותיה דרבי יוחנן לגומרה באחר דהא כתיב (ויקרא יד) אשם מצורע ששחמו שלא לשמו אוֹ 🌣 🕫 כבש אחד אשם אשם אחד אמרתי שלא נתן מדמו לגבי בהונות הרי זה עולה לך ולא שתי אשמות והכא ליכא לגבי מזבח ומעון נסכים וצריך אשם אחר לדחויי כדאמרינן לעיל חיטוי אחד להכשירו ורב חסרא אמר לך מאי צריך צריך אמרתי לך כו׳ הלכך אין לו מקנה: ואין לו תקנה ותני תנא יצריך ואין לו תקנה והא אומו כסיב. והקריב אומו איז יוהתניא נזיר ממורט ב"ש אומרים צריך לאשם אותו שהונף עם הלוג ולא העברת תער יוב"ה אומרים אין צריך אחר ואפי׳ לר״מ נמי אין לו תקנה: העברת תער וא"ר אבינא כשאומרים בית תניא כוותיה דרבי יוחנן. דחיכה למ"ד יביא אחר: להכשירו. למצורע שמאי צריך צריך ואין לו תקנה ופליגא דר' פדת דאמר רבי פדת בית שמאי ורבי אלעזר זה לטהרו לאכול בקדשים: ותני תנא וכו'. בתמיה וכי יש תנאים שונים אמרו דבר אחד בית שמאי הא דאמרו רבי לריך בדבר שאין לו תקנה: לריך אלעזר מ(דתניא) מיאין לו בוהן יד ובוהן רגל העברת תער. ביום מלחת ימי נזרו אין לו מהרה עולמית רבי אלעזר אומר נותן על מקומו ויוצא רבי שמעוז אומר אם זהי כדכתיב (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו עד מלאת אבל ביום מלאת יגלח בתער וזה אין לו שיער וקתני על של שמאל יצא יתנו רבנן יולקח מדם האשם יכול בכלי ת"ל ונתן מה נתינה לריך: ואמר רבי אבינא וכו׳ בעצמו של כהן יאף לקיחה בעצמו של כהן יכול אף למזבח כן יית"ל כי כחטאת האשם הוא מה חמאת מעונה כלי האף אשם מעוז כלי ינמצאת אתה אומר אשם מצורע שני כהנים מקבלים את דמו אחד ביד ואחד בכלי יזה שקבל בכלי בא לו אצל מזבח

ופליגא. הא דרבי אבינא אדר' פדת דאלו רבי פדת לריך ויש לו תקנה קאמר שיעבירנו על מקום השיער דאע"ג דכתיב [שס] וגלח הנזיר לא בעינן קרא כדכתיב היכא דלא אפשר: חין לו טהרה עולמית. דבעינן קרא כדכתיב ופליגי (6) בסנהדרין בפרק וזה שקיבל ביד בא לו אצל מצורע או תנז נגמר הדין: ולקח. באשם מלורע כתיב ולקח הכהן מדם האשם וכל התם יוכולן מטמאים בגדים ונשרפין לקיחה האמורה בדם תכף לשחיטה אבית הדשן דברי ר"א ור' שמעון יוחכמים לשון קבלה היא: יכול אף למובח אומרים אין מטמאין בגדים ואין נשרפין כן. דקיימא לן אשם מצורע טעון אבית הדשן אלא האחרון הואיל וגמר בו מתן דמים לגבי מזבח כשאר אשמות כפרה בעא['] מיניה רבא [']מרב נחמן כמה שעירים משלח א"ל וכי עדרו משלח אמר לו חה דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש והחזירו לך הכתוב לכללו בפירוש בפ"ק דיבמות (דף ו.) לכך נאמר בו כי כחטאת האשם הוא לכהן מה חטאת טעונה מתן דמים ואימורים אף זה טעון מתן דמים ואימורים יכול אף דם הניתן על המובח לא יתהבל בכלי ת"ל כי כחטאת האשם הוא לכהו: מה חטאת טעונה כלי. לקבלת דמה דכל הקרבנות נפקי לן בהיקישא (זבחים דף מ:) דזאת התורה לעולה ולמנחה לחטאת ולאשם ובעולה ובשלמים כתיב וישם באגנות (שמות כד) ואשם נמי מהיכא דגמר חטאת גמר איהו אלא אשם מצורע משום דיצא לידון בדבר החדש בבהן יד ובהן רגל ואון ימנית הוצרך להחזירו לכללו בהיקישא דכחטאת האשם: וכולן מטמאין בגדים. כל הפרים והשעירים השנויים במשנתנו גבי נשפך הדם לאחר כפרה זו והציא פר שני לפרכת וגמר מתנות הפרכת ונשפך הדם והביא שלישי למתנות המזבח כולן נשרפין חוך לשלש מחנות אבית הדשן ומטמאין בגדים העסוקין בשריפתן כדכתיב (ויקרא טו) ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את

דמס וגו' והשורף אותם יכבס בגדיו (כ) במים: **כמה [שעירים**]

משלח. אם נשפך דם השעיר לאחר שגמר מתנות פנים והולרך

להביא שנים ולהגריל עליהן ושחט את של שם ונתן מתנות הפרוכת

ונשפך הדם והולרך עוד להביא שנים ולהגריל עליהן ושחט את

של שם למתנות המובח הרי כאן שלשה שעירי עואול משלשה

זוגות: וכי עדרו משלח. לא הזקיק הכתוב לשלח אלא אחד:

תום' ישנים

[יעקב] בלוגין כלומר לא שינה מחלוקתם בלוגין אלא כך היה בזה נתן מקצת מתנות שבפנים בו'. לאו דוקא נקט שנפנים שלא היה וכנת בתנית אלא היה עומד בשער ניקנור ומכוין כנגד בית קדשי הקדשים נמסכת נגעים [פי״ד מ״ח]. אלא מעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת הכי גמי דלא מעכבי בו'. הקשה ה"ר אלחטן מדאמריטן במעילה פרק חטאת העוף [ח, ב] דמילוי חטאת העוף אינו מעכב ומאי והנשאר בדם ימנה שאם נשאר, ופריך אלא מעתה גבי מנחה דכתיב והנותרת הכי נמי. וכי מימא הכי נמי והא תניא מסלתה כו׳ ומשני שאני התם דכתיב והנותרת קרא יתירא, ותאי פריך הכא והא הכא לא כתיב קרא [יתירא] כי התם

ומת איי לייני בייני ולמת המיני לייני במשום אידן פריך הכי דאיהו לית ליה והנשאר בדם ואת איי לרך לישאר שמילוי מתת המשחת בשלה שלה שלה שלה שלה שלה המשחת בשלה שלה שלה המשחת ומיר וגוי. מ"ר. אשם מצורע ששחמו שלא לשמו באנו למחלוקת רבי מארי ור' אלעור. פי' בש"י ללר' תאיר דסכר עבודה שלא למנת הלא המיר היי בש"י ללר' תאיר המשחת המש

וכי